

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **M. K.**, b zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2017, č. j. DSH/4266/17, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 1. 2019, č. j. 17 A 107/2017 - 61,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Plzně ze dne 21. 2. 2017, č. j. MMP/040505/17, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 ve spojení s § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tento přestupek spáchal žalobce tím, že „dne 28. 9. 2016, v době okolo 2:03 hodin v Plzni po vozovce pozemní komunikace ul. Slovanské, v prostoru domu č. 132, ve směru jízdy od ul. U Hvězdárny k ul. Kapitána Jaroše, tj. ve směru do centra města, řídil motorové vozidlo tov. zn. Volkswagen Passat, RZ: 5P0 9469, kdy mu byla v úseku nejvyšší dovolené rychlosti jízdy 50 km.h⁻¹ ze strany Městské policie Plzeň silničním radarovým rychloměrem AD9C vyr. č. 06/0191 naměřena rychlost jízdy 110 km.h⁻¹, a to při zvažení možné odchylky měřicího zařízení +/- 3%, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou v obci o 40 km.h⁻¹ a více.“ Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 6 500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 7 měsíců.

[2] V záhlaví citovaným rozhodnutím žalovaný podané odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[3] Krajský soud v záhlaví citovaným rozsudkem žalobu žalobce zamítl, neboť neshledal důvodnou žádnou z jím uvedených námitek. Konstatoval, že skutkový stav byl náležitě zjištěn a správní orgány postupovaly správně a v souladu s právní úpravou.

II. Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel namítal, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť krajský soud nevypořádal většinu žalobních námitek, ale ztotožnil se pouze s úvahami správního orgánu v rozhodnutí prvního stupně.

[6] Podle stěžovatele krajský soud neuvedl, zda byla hodnocená kritéria přitěžující nebo polehčující okolností, a jakou měla tato kritéria závažnost. Stěžovatel nesouhlasil ani s odůvodněním výše sankce. Skutečnost, že sankce byla uložena v dolní polovině zákonné sazby, neznamená, že by správní orgán nemusel odůvodnit, jak dospěl k závěru, že konkrétní výše sankce je vzhledem ke všem okolnostem případu adekvátní. Pokud správní orgán podle krajského soudu shledal tři polehčující okolnosti a jednu přitěžující okolnost, tak není zřejmé, proč by měla být sankce uložena na spodní hranici sankční sazby; vzhledem k uvedenému bylo na místě uvažovat o mimořádném snížení sankce pod zákonnou spodní hranici sankční sazby. Stěžovatel namítal porušení zákazu dvojího přičítání, neboť při hodnocení výše sankce přihlédl k samotné výši sankce ukládané za daný přestupek. Správní orgán kladl stěžovateli k tíži i skutečnosti, které jsou společné všem přestupkům naplňujícím danou skutkovou podstatu, a to samotnou sankční sazbu, a dále skutečnost, že při naplnění dané skutkové podstaty dojde k výraznému prodloužení brzdné dráhy.

[7] Krajský soud se nevypořádal ani s námitkou, podle které ve výroku absentoval odkaz na § 14 zákona o přestupcích, podle kterého byl uložen zákaz činnosti. Podle stěžovatele se jednalo o jednoznačné porušení § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů.

[8] Krajský soud se pak nevypořádal ani s námitkami týkajícími se neexistence souhlasu Policie České republiky s měřením v daném místě. Bez vypořádání zůstala také námitka porušení presumpce nevinu při hodnocení věrohodnosti protichůdných tvrzení stěžovatele a policistů a námitka ohledně potřebnosti výsledku spolejezdce stěžovatele. Stěžovatel přitom v žalobě obsáhle namítal, proč odůvodnění rozhodnutí prvního stupně nemůže obstát, jako např. závěr, že měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze. Stěžovatel nesouhlasil s označením jeho námitek uplatněných v žalobě jako účelových. Konstatoval, že tyto námitky účelové nebyly, ale že namítal nesprávné provedení měření rychlosti již v řízení prvního stupně a v žalobě se zabýval pouze tím, z jakých důvodů správní orgány neodstranily důvodné pochybnosti o měření rychlosti. Správní orgán neuvedl, jak dovodil, že nemohlo dojít k reflexi, pokud není mezi vozidlem a radarem žádná překážka. Stěžovatel nesouhlasil ani s vypořádáním námitky týkající se nečitelnosti registrační značky krajským soudem. V žalobě namítal, že je nutné ověřit, zda snímky zachycující nejprve vozidlo s nečitelnou registrační značkou a snímek zachycující pouze čitelnou registrační značku, zachycují stejné vozidlo, tedy zda nebyl záznam přestupku účelově pozměněn. Rovněž namítal, že správní orgán nevyhověl návrhu na provedení důkazu originálního souboru z měření rychlosti; krajský soud se k této námitce nijak nevyjádřil.

[9] Stěžovatel se ohradil také proti vypořádání námitky týkající se výpovědi policistů. Krajský soud podle něj neodůvodnil, jak dospěl k závěru, že výpověď policistů vyvrací veškeré jeho námitky proti měření rychlosti. Z jejich výpovědi není možné rozpoznat, zda bylo postupováno

pokračování

v souladu s návodem k obsluze; nemohlo proto dojít ani k odmítnutí výpovědi spolujezdce, neboť jeho výsledkem mohly být zjištěny podstatné skutečnosti. Stěžovatel nesouhlasil s krajským soudem ani v tom, že by bylo nadbytečné provést navržené důkazy ohledáním místa přestupku; podle něj mohlo být i s odstupem času zjištěno, že na daném místě nebylo možné provést měření v souladu s návodem k obsluze a ohledáním vozidla mohlo být také zjištěno, zda se rychloměr nachází ve správném vozidle a zda jeho ověření nezaniklo předčasně.

[10] Stěžovatel nesouhlasil s tím, že by bylo možné dopustit se překročení rychlosti všemi druhy motorových vozidel, neboť např. traktorem nepochybně nelze dosáhnout vyšší rychlosti. Krajský soud se nezabýval ani tím, že správní orgán nezkoumal podmínky uložení zákazu činnosti podle § 14 zákona o přestupcích. Nijak nebyla vypořádána ani námitka, že nebylo možné uložit mu územně neomezený zákaz řízení motorových vozidel, když motorová vozidla lze řídit mimo pozemní komunikaci i bez řidičského oprávnění. Krajský soud nebyl podle stěžovatele oprávněn zabývat se tím, zda jeho návrh na přezkoušení rychloměru je důvodný či nikoli; na toto přezkoušení měl nárok. Závěrem namítl, že nebyly odstraněny pochybnosti o pravosti záznamu měření.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti nesouhlasil s argumenty, které jsou v ní uvedeny. Setrval na svém vyjádření k žalobě a ztotožnil se se závěry učiněnými krajským soudem. Námitky uplatněné v kasační stížnosti nepovažoval za důvodné.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve tímto důvodem. Bylo by předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud však nezjistil, že by napadený rozsudek trpěl vadami, které podle jeho setrvalé judikatury zakládají důvod nepřezkoumatelnosti. Na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS; či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS). Napadený rozsudek nelze považovat za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Z jeho odůvodnění je zřejmé, že vystihl podstatu věci a při posouzení věci vycházel z relevantních skutečností.

[15] Nejvyšší správní soud nepovažoval za důvodnou námitku týkající se výše sankce. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně dovodil, že řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Ustanovení § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), platného v době spáchání přestupku obsahuje výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlídnout

při stanovení druhu a výměry sankce. Správní orgán je povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané sankce těmito hledisky zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat logické kroky, které jej ke stanovení konkrétní výše sankce vedly. Správní orgán je tedy povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, které zákon předpokládá, přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a uvést, jaký mělo toto hledisko vliv na konečnou výši ukládané sankce.

[16] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že správní orgán prvního stupně svou úvahu týkající se přiměřenosti výše sankce odůvodnil přezkoumatelným a srozumitelným způsobem; uvedl, co bylo přitěžující okolností, i co považoval za polehčující okolnost. Správní orgán na jedné straně přihlédl k tomu, že stěžovatel překročil rychlost vysokou měrou (110 km/h na úseku omezeném na rychlost 50 km/h), a na straně druhé přihlédl k tomu, že jednáním stěžovatele nedošlo ke škodám, frekvence účastníků silničního provozu byla v nočních hodinách nižší a stěžovatel neměl žádný záznam v evidenční kartě řidičů za poslední roky. Za tento přestupek bylo možné stěžovateli uložit pokutu v rozmezí od 5 000 Kč do 10 000 Kč. Na základě těchto úvah správní orgán uložil sankci v dolní polovině zákonné sazby a není tedy možné hovořit o žádném excesu správního orgánu. Námitka stěžovatele, podle které správní orgán porušil zásadu dvojího přičítání, pokud přihlédl k zákonem danému rozpětí pro uložení pokuty, je zcela mimoběžná, neboť správní orgán nepovažoval tuto skutečnost za přitěžující nebo polehčující okolnost, ale toliko se řídit rozpětím daným zákonodárcem pro stanovení výše pokuty (srov. obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2012, č. j. 4 Ads 114/2011 - 105). Také zákaz činnosti byl uložen v zákonem předpokládaném rozsahu, a to na spodní hranici zákonné sazby (podle § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu ve spojení s § 14 zákona o přestupcích); Nejvyšší správní soud k této argumentaci odkazuje na svou konstantní judikaturu, která se obdobnými námitkami uplatněnými také v nyní projednávané kasační stížnosti zabývala (srov. rozsudek ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016 - 48, ze dne 20. 12. 2017, č. j. 6 As 297/2017 - 34, nebo ze dne 22. 5. 2019, č. j. 10 As 232/2018 - 41). Nejvyšší správní soud pro uvedené sdílí názor krajského soudu, že správní orgán v tomto ohledu nijak nepochybil.

[17] Za nedůvodnou považoval Nejvyšší správní soud také námitku týkající se nevypořádání námítky, podle níž ve výroku rozhodnutí správního orgánu chyběl odkaz na § 14 zákona o přestupcích, podle kterého byl uložen zákaz činnosti. Krajský soud vypořádal tuto námitku v bodě 21. napadeného rozsudku; konstatoval, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně považuje za přezkoumatelný, neboť je z něj zřejmé, podle jakého ustanovení hmotného i procesního předpisu bylo postupováno. V rozhodnutí je označeno zákonné ustanovení, na základě kterého vznikla žalobci povinnost uhradit náklady řízení. Nejvyšší správní soud souhlasí, že z výroku prvostupňového správního rozhodnutí bylo zcela zřejmé, jakého přestupku se stěžovatel dopustil (jak je již shora uvedeno), správní orgán také uvedl také příslušná zákonná ustanovení, výrok byl jasný a srozumitelný.

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal celou řadu dílčích argumentů týkajících se měření rychlosti, s nimiž se podle něj krajský soud nevypořádal. Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že úkolem krajského soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace a nikoli odpovědět na každou jednotlivou dílčí žalobní námitku. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud těmto požadavkům dostal. Z obsahu správního spisu bylo zřejmé, že stěžovateli byla dne 28. 9. 2016 ve 2:03 hod. naměřena na Slovanské ulici v Plzni rychlost 114 km/h (110 km/h po odečtení odchylny), a to v místě, kde je stanovena maximální povolená rychlost 50 km/hod. Stěžovatel se k oznámení o přestupku nevyjádřil

pokračování

a odmítl jej podepsat. Součástí spisu je i ověřovací list k rychloměru. Podle záznamu o přestupku je zřejmé, že vozidlo bylo změřeno za tmy, jako jediné vozidlo zhruba uprostřed snímku a po přiblížení byla čitelná registrační značka vozidla. Součástí spisu je také souhlas Policie České republiky, Městského ředitelství Policie Plzeň, k měření strážníky Městské policie Plzeň v jednotlivých částech (včetně předmětné ulice). Z výpovědí z protokolů o ústním jednání je zřejmé, že zasahující policisté vypověděli o měření shodně; je z nich také zřejmé, že měření proběhlo ze stojícího služebního vozidla pomocí radaru AD9C. Radarové zařízení bylo nastaveno podle pokynů výrobce a návodu k jeho obsluze a bylo rovněž kalibrováno. V době měření byla tma, viditelnost do dálky nebyla snížena povětrnostními vlivy, bylo sucho a v místě měření bylo v činnosti veřejné osvětlení. V době měření rychlosti vozidla stěžovatele se na místě měření nenacházela jiná vozidla ani žádné předměty či rušivé elementy, které by mohly narušit průběh měření. Nejvyšší správní soud neměl ve shodě s krajským soudem pochybnosti o průběhu a průkaznosti měření. Krajský soud pak nepochybil, ani pokud neprovedl stěžovatelem navrhované důkazy, neboť skutkové okolnosti měl za dostatečně prokázané na základě skutečností plynoucích ze správního spisu a jejich provedení proto považoval za nadbytečné; svou úvahu v tomto ohledu dostatečně odůvodnil a žádným způsobem tedy nepochybil. Ani tyto námitky nepovažoval Nejvyšší správní soud za důvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Zalovanému v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu